

ORADEA-MARE (NAGYVÁRAD)

26 aprilie st. v.

8 maiu st. n.

Este în fiecare duminică.

Redacțiunea în

Közép-uteza nr. 395.

Nr. 17.

ANUL XXIII.

1887.

Prețul pe un an 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de an 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$
de an 2 fl. 70 cr.
Pentru România pe an 25 lei

Cuibul iubirii.

Draga mea, din ochii tei
Au picat doue schinte
Și în sinu-mi au aprins
Pentru ei un dor nestins.
Au tot ars și dogorit,
Inima mi-au mistuit,
Făcând cuib în miezul ei....
Acum smulge-l decă vrei....
Decă vrei și decă poți
Inima din pept să-mi scoți!

Gr. H. Grandea.

Artanarisi.

— Poveste. —

A fost odată ca nici odată, că decă nu ar fi,
nici că s'ar povesti.

A fost un împărat care avea o fată și o
chiamă Artanarisi. Acest împărat, rămânând vē-
dov se căsătorii a doua oră cu o împărătesă tot
vēdovă care avea și dēnsa o fată.

Fata împăratului eră frumósă cât nu se mai pōte.
eră a împărătesei urîtă pomina: din acēstă pricină
impărătesa urîa de mōrte pe Artanarisi și nu o luă pe
nicăeri. Odată ducēndu-se la nunta unui împărat
din vecinătate, o chemă și i dīse: „Eu și cu fata
mea mē duc la nuntă, ține cheile dela palat, deschide
odăile, deretecă până ne vom întōrce noi, umblă peste
tot, inse în odaia a cărei ușe se deschide cu cheia
de aur să nu calci, căci va fi rēu de tine.”

Cum plecā împărătesa, copila intristată se apucă
să-i implinēscă porunca: după ce rîndui, curăți peste
tot, se gândi la ceea ce i spusese împărătesa și rē-
sucind în mîni grămada de chei ce-i incredințase
dēnsa și dând peste cheia de aur, se uită la ea, o
suci, o învērti, și se gândi în sine: „Dar ore de ce
m'o fi oprit împărătesa să merg în acea odaie? Fi-e
ce-o fi, eu am să mē duc, măcar de m'aș prăpădi,
că tot n'am la ce să trāesc.”

Dicēnd acesteia, Artanarisi se indreptă în spre
partea palatului unde sciea că se găsiă acea odaie, și
fără a sta mult la chibzuirii, vēri cheia în brōscă și,
deschidēnd ușa, se pomeni în fața unui arap buzat
și urît care întinse brațele s'o cuprindă, ea se retrase
repede înapoi și el o strigă: „Artanari, Artanaris, nu
fugi, vino încōce, că eu te iubesc pe tine, nu pe îm-
părătesa.”

Artanarisi nu nimeri să fugă din naintea lui, și
să se căescă de curiositatea ce avusese.

Pe dată ce împărătesa sosi dela nuntă, se im-
băiă, se găti cu ce avea mai scump și mai frumos,
și se duse în casă la arap; el cum o vēdū, o goni
spunēnd că nu o vrē pe dēnsa, ci vrē pe Artana-
risi. Auđind acēsta împărătesa, turbată de mânia,
chiamă pe un argat și-i porunci să ia pe fată și să
o închidă în beciul cel mai întunecos al palatului;
acolo să-i ducă și o baniță de caere și un ciur de
fuse ca să tōrcă. Argatul se supuse și făcū ceea ce
i dīsesse împărătesa. Artanarisi rămânēnd singurā în
besna rece, infipse furca în brău și cercă să tōrcă: cum
stērăi de câte-va ori, i cădū fusul din mână; ea se
plecă jos să-l caute, dar dibuind dete peste o stană
de pētră, o ridică, și sub dēnsa vēdū licărind o lu-
mină și o scară scoborită în adāncime. Fata se dete
pe câte-va trepte ale scārei, și începū a se scobori
repede spre acea lumină.

Ajungēnd la capētul cel alt al scārei, se pomeni
intr'un fel de bordeiu; lângă vatră sta un bētrān și
dormită.

El, pe dată ce simți pașii fetei, se deșteptă și
dīse: „Bine ai venit, fată mare.”

— Bine te-am găsit, moșicule, response Artanarisi.

— Da ce vēnt te-a aruncat p'aici, fată? întrebă
unchiașul.

— Ecă, imi căutam fusul, bētrāne, și am ridicat o
pētră pe întuneric, care m'a adus la lumină aicea.

— Bine ai făcut, fată, că ai venit să-mi mai
ții mie de urît; dar ție fōme?

— Da, mi-e fōme, moșicule, response fata cam
sfiită.

— Decă ție fōme, na cheile astea, du-te de des-
chide dulapul ăla care-l vēdi colea în zid și mănāncă
ce vei găsi intr'ensul.

Fata se duse, inse în dulap erau numai șerpi și
bălauri, eră bētrānul eră Dđeu care voiă să incerce
bunătatea Artanarisei.

— Ai māncat, fata mea, o întrebă dēnsul când
se întōrse și i dete cheile.

— Da, tată, am māncat, îți fōrte mulțāmes!

— Acum stai jos de caută-mi în cap și are să
trēcă pe lângă noi fel de fel de ape galbene, negre,
roșii, albastre; tū me vei deșteptă inse când va trece
pe lângă noi o apă albă.

Peste puțin, fată cu multă blāndēte deșteptă pe
bētrān spunēndu-i că trece: apa cea albă.

— Ce-ai găsit în capul meu? întrebă unchiașul.

— Aur și mārgăritar, response Artanarisi.

— Sporul și berechetul să se țină după tine când vei umblă, și aur și mărgăritar să-ți curgă din gură când vei vorbi.

Muiă apoi Ddeu de trei ori în apa cea albă pe Artanarisi și o scose cu mult mai frumoasă de precum fusese. După acesta i spuse să se întorcă îndărăt de unde venise. — Când ajunse în beciul ei, singură ea se minună de mândrețea care era intrînsul. Lumină peste tot, pat, haine, scule, caerile tórse; într'un cuvînt mai frumos decît palatul era acuma locuința ei. Impărătesa mână într'o țî să vedă decă a murit Artanarisi.

Argatul cum vedu atata lumină și atata frumusețe, nu nimeri să se ducă să spună împărătesei; ea însăși veni și vedînd pe Artanarisi atata de frumoasă și că de cîte ori vorbiă, i curgea din gură aur și mărgăritar, o scose numai decît afară din beciu și trimise de aduse pe fata ei, nădăjduind că se va face și ea frumoasă ca Artanarisi. I dete și ei un ciur de fuse și o baniță de caere, precum i dase și celeilalte, apoi închise ușa și se depărtă.

Cum remase singură fata împărătesei, începă a plînge, a blăstema și a svârli fusele în tóte părțile. Se împedecă și dînsa de stana de petró de care se împedecase Artanarisi și vedînd scara se scobori jos și nici una nici alta, stătă la foc lângă vatră.

— Bine ai venit la noi, fată mare, i dîse Ddeu.

— Ia lasă-mă și tu în pace! respunse ea.

— Dar ce vînt te aduse pe la noi, fata mea?

— Ce-ți pasă ție ce vînt m'a adus?

— Ți-e fómă fată? întrebă moșul.

— Dar cum dracu să nu-mi fie fómă, decă nu am mîncat de aseră.

— Ține cheile astea și du-te de mîncă ceva din dulapul ăla.

Fata împărătesei luă cheile și ducîndu-se la dulapul la care se dusesse Artanarisi și dând peste sumedenie de lighiône, se întorse erăș bombănind lângă vatră și asvărli cheile în fața bētrănului.

— Ai mîncat, fată? o întrebă el liniștit.

— Dar ce, poftesci să mîncă șerpi și bălauri?

— Caută-mi nițel în cap și când vei vedé, că trece pe lângă noi o apă nēgră, să mē scoli, adaogă unchiașul punēnd capul în póla fetei.

Cu chiu cu vai ea se supuse la ceea ce-i cerea acesta și peste puțin îl deșteptă dîcîndu-i: — Scólă, mē moșule, că trece apa aia nēgră.

— Ce-ai găsit în capul meu? o întrebă și pe ea Ddeu, ca s'o incerce.

— Ia, ce se găsesc, vermi.

— Șerpi și bălauri să se țină după tine când vei umblă, și vermi să-ți iēsă din gură când vei vorbi.

Apoi muindu-o în apă, o scose mult mai uritā după cum fusese și în urmă i dîse să se întorcă îndărăt de unde venise.

Nu trecu mult și împărătesa trimise pe argat să vedă ce face fiică-sa, și porunci s'o scótă în grabă d'acolo decă i s'o fi urit.

Când o vedu împărătesa așă de uritā și așă de scārbósă, nu mai putu de nēcáz și hotărî să omóre cu ori ce preț pe Artanarisi.

La curtea împăratului trăia un argat bētrán și credincios care crescuse pe Artanarisi. Impărătesa fără să scie de una ca asta, îl chiamă și i porunci să ia fata, s'o ducă într'o pădure mare, s'o omóre și ca să se incredințeze, să-i aducă inima și degetul ei cel mic cu inelul. Argatul plecă dinpreună cu Artanarisi, inse i fu milă s'o omóre, ca pe una ce o crescuse pe brațele lui; cumpără deci o óe, o tăia și-i luă inima; cât pentru degetul cu inelul, el nu avu ce face; îl taiă cu părere de rēu și după ce-și luă diua bună dela fată, plecă să ducă odórele stăpanei sale.

După ce Artanarisi remase singură în pădure, merse ce merse și dete peste un bordeiu. Acolo sta popa care tocă în cer. Cum ajunse fata, căută de roști de mēsă, aduse apă, mătură, apoi se ascunse după ușe. Cum sosi popa și vedu tóte lucrurile aședate și mésa pusă, dîse: „Dómne, cine mi-a făcut mie acest bine? De o fi bētrănă, să-mi fie ca o mumă; de o fi tinēră, să-mi fie ca o soră; de o fi mai mică să-mi fie ca o fiică.“ — Dîse astfel de trei ori și vedînd că nu s'arată nimeni s'ascunse după bordeiu și păzi.

După ce fata sfērși de deretecac, luă donițele și plecă s'aducă apă, preotul i eși înainte, o opri și o binecuvîntă: „Să-mi fi ca o fiică!“

Impărătesa vedînd inima și degetul cu inelul, se incredință, că a scāpat de Artanarisi și se duse erăș la arap care, cum o vedu, o luă la gónă spundu-i: „Fugi, fugi că nu te vreu pe tine; vreu pe Artanarisi!“ Ea i spuse că a omorit-o. Inse arapul care era nesdrăvan de ghicia tóte gândurile omului, spuse împărătesei tot cea ce scim despre Artanarisi.

Auđind acestea, împărătesa se pregăti de plecare, hotărîtă să gāsescă pe Artanarisi și d'astădată s'o omóre ea, cu or ce preț. Ajungēnd în pădure, nu-i fuse cu greu să dea peste bordeiu și să gāsescă pe fata, care fiind de felul ei blāndă milósă, gāsdui la dînsa pe împărătesa. Acēsta o linguși, o căi că s'a depărtat de casa părintescă și-i spuse ca s'o ierte că nu a putut să-i aducă altceva decît un inel. Fata îl luă; inse cum îl puse în deget fū și mórtă, căci era otrăvit. Când sosi popa, nu mai sciea ce să facă de ciudă și de intristare; nu se îndurā să se despărțescă de Artanarisi. După ce o ținū trei țile și o plānse, i făcū un lēgán de mătasă și o atērână de doi copaci cari erau mai frumoși în fața bordeiului seu:

«Plóia de-o plouă, mi-te-o spēlă,
Vēntul de-o bătea, mi-te-o legánă.»

Intr'una din țile, un împărat trecēnd p'acolo la vēnētóre, auđi cānii lui lātrānd; trimise un om să vedă ce s'a întēplat, dar remase acolo; mai trimise altul, remase și acela, și unul câte unul până când plecā tótă suita lui; apoi merse și el în partea aceea, ne putēnd pricepe ce insēmnă acēsta. Când vedu atata frumusețe, rēmasse incremenit și deși erā logodit, dar fāgădui jumētate din împărăția lui, aceluī care va puté să cobóre pe Artanarisi jos din copaci fără să atingă nimic din frumusețea ei. Se puseră toți supușii, scóseră arborii din rădăcină și lăcură voia împăratului, care lāsă la o parte și vēnătóre și tot și plecā acasă cu fata ca să o arāte mame-sei, și să-i spună că de acum înainte acēsta erā soția lui; ea începū să-l dojenescă, să-i spună că cum o să ia el o mórtă, că se face de rușine; în sfērșit căută de-l induplecā să-i facă un sicriu de aur și s'o ducă la o biserică. Înainte d'a se despărți, el zări în degetul ei inelul și voi să-l aibă dela dînsa ca amintire. Cum îl trase din deget, Artanarisi se deșteptă și grăi: „Mult și greu somn dormit-am eu, fraților!“ Impăratul întēlegēnd, aruncă inelul și luāndu-o în brațe, merse de arātă mame-sei pe Artanarisi și se cāsători cu ea. Impărătesa, cum sosi acasă, se duse la arap. Inse pe dată ce o zări, prin deschidētura ușei, începū iēr a o goni, cerēnd pe Artanarisi. „Tu să trăești, i dîse ea, că pe Artanarisi am omorit-o eu, cu mână mea; de astă dată sūnt sigură că am scāpat de dînsa.“

Arapul inse nāsdrăvan, ér i spuse unde se găsiă Artanarisi; i povesti cum o gāsise, cum o luase, cum o scāpase împăratul dela móрте scoțēndu-i inelul otrăvit din deget și, în cele din urmă, o luase de soție și avea chiar și un bāețel de moștenitor.

Auđind împărătesa, se infuriă într'atāt, încāt fără să mai stea la chibzuirii, plecā. Și mergēnd din împărăție în împărăție ajunse până la Artanarisi, pe care

incepă a o sărută și a o mângăia, de ai fi gândit ce dragoste mare avea pentru dânsa. După ce stete câtva, dîse Artanarisei să stea să-i caute în cap, că așa trebuie să facă împărătesele după ce se mărită și au copii. Cum puse sîrmana capul pe genunchii zgrip-turătoarei; acésta i vîri în creștet un ac otrăvit și Artanarisi nu muri d'astă dată, dar se prefăcú într'o păsêrică și sbură afară pe o feréstă care s'afllă deschisă.

Împêratul, soțul Artanarisei, intrând în casă, cunoscú îndafă că acea nu e soția lui, inse mamă-sa, neșciind nici dânsa ce se întemplantase, căută să facă pe fiu-seu să credă că aceea eră Artanarisi, că așa, se schimbă femeile, că o să se îndrepteze și câte și mai câte, inse împêratul intristat ședea pe gânduri.

Din acea țî, în tôte diminețile venia o păsêrică în grădina împêratului și stînd pe câte un pom dîcea :

— Bună dimineța, grădinar.

— Bună dimineța, păsêrică.

— Muma împêratului, sócra mea, dórme?

— Dórme, păsêrică.

— Să dórme somn dulce și mai dulce. Dar împêratul, soțul meu dórme?

— Dórme, respundea grădinarul.

— Să dórme somn dulce și mai dulce. Dar feciorul împêratului : copilașul meu, dórme?

— Dórme, păsêrică.

— Să dórme somn dulce și mai dulce. Dar blăstêmata de împêrătésă, mama mea vitrêgă, dórme?

— Dórme.

— Să dórme somn dulce și mai dulce, de unde s'o culcă, să nu se mai ridice."

Dîcea păsêrica și cum sbură, pomul se uscă, așa că într'o țî când veni împêratul și vîdú tótă grădina pălită, incepă să infrunte pe grădinar : inse el povesti împêratului cum venia în tôte diminețele o păsêrică și dîcea cele ce povestii, și cum după ce plecá dânsa pomul se uscă. Împêratul la început nu cređu, inse grădinarul îndrăsni să-l róge să asculte și dînsul într'o dimineța și să se incredințeze. Așa și făcú, și auđind cele ce dîcea păsêrica, spuse grădinarului să facă tot ce i va sta prin putința și să i-o prindă, căci de nu, unde-i stă capul, i vor sta picioarele. Grădinarul făcú un laț de pîr de căprioară și prîndînd păsêrica în dimineța viitoare, o duse împêratului. El se bucură fôrte mult, căci păsêrica eră frumósă și blândă.

Împêrătésă, cum o vîdú, cunoscú că acea păsêrică eră Artanarisi și voind să o omóre și d'astă dată, se prefăcú că e bolnavă și că de nu va mîncá un artau din acéstă păsêrică, ea e sigură că va muri. Împêrătésă, mama împêratului, vîdînd pe noru-sa cum plîngea și se vîitá, dîse și dânsa fiu-seu să tae păsêrica, că dór nu țîne el mai mult la o păsêrică decît la soția lui. Împêratul spuse că póte muri de o mie de ori, că el tot nu o va tăia.

Auđind acésta, împêrătésă infipse o undrea în capul copilului și dimpreună cu el incepă a țipá și a se tîngui. Împêratul întelegînd, că și viața fiu-seu eră în pericol, hotărî să chieame bucătarul și să-i dea păsêrica ; mai înainte de a-i pune cuțitul la beregatá, el voi să o mîngăe încă odată. Pe când o neteđia pe cap, el dete peste o hubuliță : rupîndu-i cógia, vîdú gămălia unui ac și trágîndu-l afară, Artanarisi se făcú la loc și dîse : „Puneți mîna de scóteți și undreúa din capul copilului meu, scăpați-l pe el, cum m'ati scăpat și pe mine!"

Împêratul remase înmărmurit când vîdú pe Artanarisi, și nu șicia ce să credă ; atunci ea i povesti cu deamênuntul tôte neajunsurile ce-i făcuse mamă-sa vitrêgă, și apoi merse de-și luá copilașul în brațe.

Împêratul, auđind tôte acestea, hotărî ca pedépsă,

să lege pe zgripturóica de împêrătésă pe doi cai ne-invêțați, unul din munte și altul din baltă și să le dea drumul în lume ; ceea ce și făcú. Căii despícară în douê pe mama cea vitrêgă și Artanarisi, fiind d'acum înainte sigură că a scăpat de dânsa, trăi fericită, și o fi mai trăind și astăzi, decă nu-o fi murit.

S. Gârbea.

Lament.

Păsêrele mitutele,
Voi ce dorul alungați
Și în cuib pe rămurele
Doine line legănați :
Alinați-mi voi și mie
Un moment de veselie ;
Ca și inimíora mea
Să se póta mîngăia.

Voi iubite floricele
De pe plaiul inverđit,
Ce prin scumpe lăcrimele
Stîngeți ori ce simț cumplit ;
Lăcrimați și pentru mine
Prin grădini și prin coline ;
Ca și sufletelul meu
Să se vindece mereu !

Êr voi blânde rîurele,
Ce 'n amurguri și 'ntre țori,
Ingănați dulci viersurile
Prin zefirii plîngători ;
Duceți și din a mea cale
A vieții multă jale ;
Duceți dorul meu nespus
Și-mi aduceți ce s'a dus!...

P. I. Brădescu.

Din tainele iubirii.

— Comedie cu cîntece în 3 acte.* —

Persónele :

Andrei Danescu.

Petru Verșcanu.

Spătarul Sim'noc.

Cuconul Jumulea, moșier.

Duduca Maghița.

Dochița, țerancă.

C. C. Marghióla, mătúșa Maghiței.

Actul I se petrece în casa Duducăi Maghița din Iași ; actul al II și al III în satul Porumbenilor.

ACTUL I.

O odaie de mahala, binișor mobilată. În fund o feréstă la stînga și o ușă la dreapta. Un dulăpaș între feréstă și ușă din fund. O mésză mică la stînga. Un scaun numai. La planul I la stînga o vatră mare. Alătúrea, în parte un geam ce se deschide pentru a se puté vedé în camera alătúrea.

Scena I.

Andrei (singur).

(Intră repede pe ușă din dreapta). Êrtă-me ducă, decă am îndrăsnit să intru fără să-mi cer voce... (oprindu-se și privind în giuru-i). Êca ! nu-i aici ! nu-i nimene ! Și totuș mai adiniorea am vîdú-t-o la feréstă !... A eșit póte pe când căutam să-mi fac fri-

*) Prelucrată după Jules Janin și alții.

zura! De sigur că trebuie să fie alături, în dughiana mătuși-sa! Cu atât mai bine, căci într'adevăr me mir cum am avut așa îndrăsnelă. Să vorbesc de amorul meu unei femei pentru întâiaș-dată! ce să-i ție? cum s'o încep! prin ce cuvinte măestre s'o fac să-mi primescă curtea.... Eu, fără altă poziție decât un post de scriitor de curte.... La curtea de apel, voi să ție! (Intornându-se). Ai! Mi se pare că vine. Ah! mor de frică! De sigur că voi fi silit să-i vorbesc.... Déc'ăș pute să fug, fără să me vedă.... am să cerc. (Se pune după ușa).

Scena II.

Maghița, Andrei.

Maghița. (Intră cu o luminare în mână, plângând și fără să vedă pe Andrei). Da, mătușică, am să te ascult! Nopțe bună! (Intrând, închide ușa, și plânge mereu). O Dómne! Dómne! cât is de nenorocită!

Andrei (aparte). Plânge?! Atunci nu me mai duc.... prind la curaj!...

Maghița. Ce-i? ce s'aude! (Vedând pe Andrei, stând în colțul uși). O Dómne! Ce cauți aici, domnule? Pentru ce ai intrat în odaia mea?

Andrei (bâlbâind). Pentru ce lași și d-ta ușa deschisă?

Maghița. Și pentru ce s'o închid! N'am nimica în casă ca să me tem de furat.

Andrei (cu frică). Inse când ești d-ta aici, tot este ceva....

Maghița. Plécă dle! și cât mai curând..

Andrei. Ba eu rămân!

Maghița. Dar eu nu vreau!

Andrei Dăducă! (impreunându-și mâinile). Dă-mi voe să nu te ascult!

Maghița. Dar în sfârșit, dlé ce poștești? Ce cauți aicea la mine?

Andrei. Ce poftesc? ce caut? (aparte). Cu atâta mai bine. am să i-o spun pe față!

Maghița. Spune dle, vorbesc, — ce voești?

Andrei. Să vorbesc, ce voesc? ascultă duduca!

Iubesc.

Iubesc.

Și pentru tine-aș da sufletul meu!

Iubesc.

Iubesc.

Și după tine, ție, ard în foc eu!

Iubesc.

Iubesc.

Și inima-mi sunt gata să-mi jertfesc.

Pentru un suris din ochiu-ți ângeresc!

Maghița. Dar eu nu te iubesc de fel, dle!

Andrei. Nu face nimica, mai târziu, sper, du-due Maghița, după cum mi-s'a întemplat și mie... până acum n'am iubit nici odată în viața mea, dar de când te-am vedut....

Maghița. Unde?

Andrei. Colo de pe feresta mea, pe cealaltă parte a uliței! Dumnéta duduie nu m'ai observat?

Maghița. (repede). Nici de cum!

Andrei (aparte). Ce mincinosă! (Tare și repede). Și eu nu trece o singură ție, ca să nu te privesc neconținut, cu amor.... séra mai ales, séra te ved, printre perdele, cum îți desculti papuceii își mititeluți, și-ți deschizi corsetul ist....

Maghița (sever). Dle, altădată am să-mi închid mai bine perdelele... Dar cu toate aceste nu te cunosc cine ești.

Andrei. Eu nu sunt nimica... acum, dar viitorul este al meu!... al améndurora... am două-deci de franci în buzunar. (Ii sună).

Maghița. Atâția bani!

Andrei. Da, atâția; astăzi e sfârșitul lunei... Moșul

și epitropul meu mi-au numărat: ție! ție! ție! două-deci de francușori pentru cheltueile mele... și sunt bogat....

Maghița. Ha! ha! ha! Ce caraghios e cu bogăția lui!

Andrei. O! cu atâția bani și cu atâta amor cât am eu, cine nu ar fi bogat? vr'un nenorocit de milionar pôte... și ție! ție! ție!.... Cu banii ăștia ai pute să fugi cu mine, duduie Maghița, din acest oraș uricios. Ecă cu ce ne putem primblá la aer curat, — să respirăm parfumul câmpiilor și să fim fericiți, țiecându-ne de mii de ori pe toate tonurile, și în toate minutele..

Iubesc.

Iubesc.

Și pentru tine-aș da sufletul meu!

Iubesc, etc.

Maghița. (Intrerupându-l). Destul! destul! Taci! iubește-me decă-ți place, dar nu strigă!

Andrei. (Declamând).

„A iubi e fericirea și de-aceea eu aice

„Că iubesc cu'nflăcărare, în continuu tot voi ție!“

Maghița. Poftim! face și versuri la mine în casă!.. nu mai lipsiá decât asta! Du-te, plécă, e târziu, și mătușa me oprește de a sta noptea cu lumina în casă; înțelegi?

Andrei. Are dreptate, mătușica, suflă în luminare dar!

Maghița. Auđi vorbă! n'ai să sfârșești odată! Du-te, îți ție! trebuie să mánanc, că mi-i fómé!

Andrei. Poștește-me și pe mine la mesă.

Maghița. Nu cumva! Nu știu eu cum mánancă sgáriitori de pe la tribunale; — nu mai rămâne nici lustrul dela farfurie....

Andrei. Atunci am să te privesc numai, și am să uit de fómé.

Maghița. Nu se pôte, n'am decât un scaun!

Andrei. Putem să ședem améndoi pe densusul, decă ne-om mai strînge....

Maghița. Eu nu voi să me strîng, — și nopțe-bună....

Andrei. Și când ai să me iubești, duduie Maghița?

Maghița. Nici odată, pentru că eu sunt cuminte!

Andrei. Și eu sunt, — din fatalitate!

Maghița. Eu is o fatá cinstită!

Andrei. Și eu, vai, de asemenea! adică nu pré... dar aproape.

Maghița. Ai să pleci odată, în sfârșit, ori chem pe mătușica!

Andrei. Nu chemá, că plec! Adio! adio! duduie Maghița! (Se duce spre ușa și dispăre un moment.)

Maghița. În sfârșit, bine că s'a dus!

Andrei. (Reintrând). Cu toate aceste, un singur cuvânt...

Maghița. Âncă... lasă că-ți cunosc eu cuvântul...

Andrei. Apoi să veđi că nu-i acela, și-i altul! pentru ce plângeai mai adiniórea când ai intrat?

Maghița. Și ce-ți pasá?

Andrei. Me rog matalé, spune — pentru ce plângeai?

Maghița. Pentru că mătușa m'a ocărit, — cum me ocărășce în totdeuna.

Andrei. Adevérat!? Sěrmana mititicá.

Maghița. Și astá sérá, ca să mă necășescă și mai tare, mi-o spus că mi-o găsit un pețitor nou...

Andrei. Cum? Va să țiecá, că-ți cautá pețitori? ha!....

Maghița. Mereu! Și cu toate că-mi fágăduieșce marea cu sarea, eu nu vréu s'o ascult....

Andrei. Și faci tare bine! fórte bine!...

Maghița. Imi fac ideie despre pețitorul acesta după cum am vedut și pe ceialalti; Spătarul Siminoc!

PRIMĂVERA.

Andrei. El! Ghiujul cel dela 48?

Maghița. Și cuconul Jumulea moșierul!

Andrei. Va să ȳică toți pețitorii matale, du-
duie, is juncani din vécul trecut?

Maghița. Dar i-am refusat pe toți, și pentru asta
m'a ocărit așa de tare,... pentru asta plângeam, și
ecă, mi se pare că tot plâng și acum..

Andrei. Liniștește-te! să nu primești pe nici
unul... Alege-me mai bine pe mine, iubește-me numai
pe mine...

Maghița. Baiu!

Andrei. Eu prețuesc mai mult de-cât spă-
tarul....

Maghița. Se pôte.

Andrei. Mai mult de-cât moșierul cel gârbov!...

Maghița. Se înțelege, dar....

Andrei. Ce?

Maghița. Nu-i nimica!

Andrei. Va să ȳică, nu iubești pe nimene?

Maghița. (aparte) Oh! numai inima mea șcie!

Andrei. Rspunde!

Maghița. Nu, domnule, nu iubesc pe nimeni! și
nici pe dta nu te iubesc mai mult decât pe vr'un
altul!...

Andrei. Totuș...?

Maghița. Totuș... Dcă nu vrei să chem pe
mătușa, veđi-ti de drum! (I arată ușa.)

Andrei. Să plec fără nici o speranță!

Maghița. Fără.

Andrei. Fără o guriță?

Maghița. N'am poftă de guriți!

Andrei. Dar eu am! (O sărută.)

Maghița. Dle, să nu mai dai ochi cu mine! Că...

Andrei. Puțin, imi pasă: — la revedere, puiculițo
— cât de curênd la revedere!

Maghița. Am să-ți isbesc ușa in nas!

Andrei. Am să intru pe ferestă! Adio duduie
Maghița! Sluga plecată, și nu uită că inima mea va
fi totdeauna la... (ese.)

(Va urmá.)

N. A. Bogdan.

Misiunea științelor naturale in epoca noastră.

In Geneva s'a celebrat anul trecut a 69-a reu-
niune a societății științelor naturale. Diferite jurnale
au dat relațiuni istorice interesante, despre fundațiunea
acestei din urmă, despre lucrările sale și despre sesi-
unile anterioare reunite in Geneva acum treispre-
dece ani.

Eu voiu tratá cestiunea din un alt punct de ve-
dere, voiu căutá a arátá care este rolul științelor na-
turale in epoca de astáđi.

Mi se pare, că cestiunea mea este mult mai gi-
gantică: întei prin natura sa, și in urmă, că ea se
respândește intr'un cerc mult mai intins, și prin ur-
mare este mai grea, de acea am nevoie de indulgența
diale amabile cetitor, odatá acordată, timid voi incepe.

Cred că in epoca actualá știintele naturale sânt
chemate a implini o misiune cu totul specialá. Epoca
in care tráim, nu o putem tágádui, este epoca știin-
țelor. Nici odatá n'a ocupat un loc mai mare și nici
odată de secole, dela renașcerea literilor, umanitatea
n'a fost obiectul unei mișcări intelectuale asá de im-
portantá. La al 15 și al 16 lea secol erau literale,
erá deșteptarea studiilor clasice, care atrágea spiritele.
Astáđi sânt științele care absorb gândirea. S'a operat
o mare evoluțiune care la rëndul seu imprimá spiri-
tului modern o față cu totul particulará. S'a recu-
noscut in fine, că pe tãrenul de observațiune și mai

cu samá din faptele accesibile simțurilor, ca știință
va face un adevêrat progres și va găsi in acésta cale
elementele necesare pentru soluțiunea unui mare
numar de probleme relative la »cum al lucrurilor.«

Unitatea științelor moderne a adus conștiințe
practice, necunoscute in secolile trecute, și a contri-
buit mult pentru a aduce știința poporalá. Mai mult
decát nici odatá influința sa a pătruns in tóte pă-
turile societății. Astáđi o descoperire importantá bubue,
se respândește indată peste tot locul și intru cât-va
vibrezá tótá umanitatea.

Ce indemn pentru modestul căutátor, care in
fundul obscurului seu laborator intrébá cu conștiință
natura! Ce incuragiare găsește el in simțimentul a-
cestei mari solidarități dela toți acei care cugetá și
lucrezá!

Științele moderne au esercitat in urmă o mare
influință asupra căutárilor speculative. O reflecțiune
va fi de ajuns, pentru a ne convinge; regret inse că
marginile unui simplu articol de jurnal nu-mi dau
voe a desvêli un adevêr asá de important și de un
interes asá de mare. Nu este evident, că cu cât ști-
ința imbogătesce spiritul de lucruri positive, cu atáta
ea ne va da tãria de a face o alegere intre credin-
țele vage și afirmațiunile teoretice, vederile supersti-
țiose de o parte și de alta vederile juste, opiniunile
și credințele firme stabilite nu pe hypotesá, dar pe
basa nestrámutatá a realităților bine constatate.

Până aci știința observațiunii și a speculațiunii
făcuse o rea uniune, seu mai bine đis nu se unise de
loc. Nu ne temem de a afirmá, că progresului știin-
țelor naturale se datorește o apropiare seu pentru
alții o împăcare. Numai că totdeauna pentru ómeni
crescuți la școli asá de diferite, trebuie de amêndoue
pãrțile să se facá câți-va pași pentru ca ast-fel să
pótá să ajungá a-și întinde mâna sub stégul acestei
mari unități a adevêrului, a frumosului și a binelui.

Este pré mult timp, de când se privesc cu un
ochiu mánios; a sosit timpul de a se privi cu mai
puținá prevențiune și pentru a atinge acest scop do-
rit de o apropiare, nu sânt de acei ce se tem, că
științele naturale pot să ocupe terenul, sânt de acei
ce salutá progresul! Alta datá speculațiunea pretindea,
că ea construește, pentru a nu đice a inventá, ade-
vêrul; astáđi sarcina este a științelor de observațiune
de a readuce speculațiunea in justele sale margini,
obligând-o a se basá pe observațiuni, și aducându-i
aminte necontentit adevêrata metodá, de câte ori ar
incercá a se depártá.

Trecem la un alt progres care a fost, dcá nu
ancá severșit, cel puțin incercat. Altá datá naturalis-
tul erá un colecționar de fapte, natura in stabilitatea
sa relativá asá cum este, seu asá cum erá, erá prin-
cipalul obiect al preocupáțiunilor sale. Cât in ceea ce
privește caracterele distinctive ale fie-cãrui, se ocupá
puțin de aceste din urmă. De 25 de ani aprópe aten-
țiunea este purtatá asupra studiului desvóltării pro-
gresului ființelor in seria secolilor. — Póte s'a mers
pré departe in astá direcțiune și abandonând câte o
datá terenul solid al faptelor, s'au lăsat atras inspre
hypotesa ce nu vor constitui nici o datá terminul unei
căutări științifice. Dar să nu fim pré esigenți, rábdare!
Continuând serios in astá cale, știința s'ar completá
și aci speculațiunea va puté regási un loc și a servi
de compliment legitim la observațiunea și la colecți-
unea faptelor. Științele moderne au avut ancá un alt
resultat ce ținem a-l arátá și la care vom trage aten-
țiunea lectorului.

In domeniul fiziologiei s'au urmărit cu o forță
și cu o stãruință acea ce s'a convenit de a numi
determinarea fenomenelor, ceea ce va să đică rela-
țiunea unui fapt cu cauza sa cea mai apropiatá. Șci-

ința n'a putut decât să câștige, și s'a pus la al doilea plan concepțiunile la care se dăduse pré multă consistență prin distincțiuni, adese mai nominale, decât reale. In physiologie unul din fundatorii acestei științe determinate este Claude Bernard.

Din acest studiu de cauze nemijlocite a rezultat o strînsă legătură între acea ce s'a convenit de a numi physic și moral. Cu nedreptul s'a acusat progresul științelor, că ar realisă in asta direcțiune o conducere la materialism. In știință învățații trebuie acușați. Știința însași nici odată nu va fi materialistă, ea nu aparține la nici o școlă.

Acî este ocasiunea de a aminti serviciile ce științele naturale au adus și sînt încă destinate a aduce psihologiei. Astăzi nu mai este permis de a vorbi de facultățile sufletului, fără a imprumuta psihologiei, crierului, luminele nòue ce acesta pòte a ne oferi: localisațiunea facultăților, caractere adese inconșiente, lără de voe, sèu semi-voluntare ale activității lor, phenomene reflexe in crier chiar, marginile libertății și ale responsabilității, embryologia gîndirii, teratologia psihologică, ereditatea, selecțiunea aplicată la physiologia crierului, raporturile între acesta și morală. Acești termini erau in parte necunoscuți și au devenit atâtea capitule in psihologia modernă. Dar să trecem, spațiul ne lipsește, să ne mulțumim abia de a cită titluri de capitule de acea ce s'au numit psihologie, physiologie. Științele naturale sînt destinate a eserciă o influință încă și mai întinsă, cu tóte că mai puțin directă. Voiu să vorbesc de »metodă.« In adevăr observațiunea și esperimentațiunea trebuie de acî inainte să constituie metoda ori cărei căutări in ori ce gen de ramuri; căci nu sînt doue metode științifice, theologia însași nu face escepțiune.

S'ar observă pòte, că nu am dîs nimica de avantagele materiale aduse umanității prin descoperirile și invențiunile științei moderne. Am vrut a me urcá pe o colină și a privi de acolo cestiunea de o manieră cu totul generală.

Nu am făcut decât a schiță repede misiunea științelor naturale in epoca nòstră. O conferință magistrală ar fi trebuit, dar pentru această trebuia un maeștru.

A. Dinga.

Tusa măgărăscă.

 In acest anotimp chiar e desă această bôlá. Nu me estind asupra descrierii ei, căci chiar și numele îi indică caracteristicul. Fie cine știe cum se tușese de ordinar, ér când tusa e secundată de convulsii (câreei) și răcnete ca ale asinului și se 'nvinêțesc buzele și obrazul, atunci e convulsivă (măgărăscă). Pe cât e de ușor de cunoscut această bôlá, care numai la inceput pòte fi cufundată cu catarul simplu (tusa comună), pe atâta de greu este de vindecat. De ore ce bôla nu omóră prin ea insași pe micile ei victime, ci prin bôle consecutive, cum este emfisema adeca dilatarea căilor ariene din plumăni sèu și inflamația de plumăni, de aceea trebuie să ne ingrijim, ca tușitul să-l mai calmăm, bunăoră cu cloralhydrat, și să ingrijim de a nu lăsá să slăbescă pruncul, ci nutrindu-l bine să pótă suportá greutatea bôlei.

Trăind in evul bacteriilor, s'au urmărit și acî micul parazit care ar puté fi cauza infecțiunii și s'a și allat, urméză numai a se cunòsce mai bine. Așá fiind, s'a recomandat ca îndată ce pruncul se inbolnăvește de tusa măgărăscă să se ia din locașul in care s'a molipsit și să se depărteze cu totul de vatra in-

fecțiunii, ducendu-l la un aer mai sánatos. Copiul astfel permutați totdeuna se 'nsănătoșeză. Cel mai nou metod spre a lucrá in contra microbilor la această bôlá adecă a-i nimici, se recomandă de un doctor, care afirmă că in 12 ore se pòte vindecá această bôlá, după cum s'a convins dènsul la patru bolnavi vindecați unul după altul cu metoda sa de tratament. Etă care e acest simplu tratament. Scoți bolnavul din odaia in care zace și arđi aci pe fie care metru cubic al camerei câte 25 de grame de sulfur (puciosă) apoi după cinci ore se arisește odaia. Astfel se culcă sèra bolnavul in această odaie cu aer de tot curat și in a doua đî se scólă deplin sánatos.

Poporul nostru face afumături in odaia bolnavului, fără macar să viseze de microbi și cu plăcere inregistrăm, că lecuirea științifică coincideză adese-ori cu cea populară.

Dr. G. Crainicean.

Doine, hore și chiuituri populare.

(Din giurul Năséudului.)

XII.

Du-te dor in țeri pustii,
La mine să nu mai vîi;
Du-te dor cu negura,
Nu-mi secerá inima;
Dute dor și cu vèntul,
Nu-mi secerá sufletul;
Du-te dor in cea sicrétă.
N'ai cu mine nici o trébă;
Du-te dor cu apele,
La tóte cocònele;
Du-te dor și ér întòrnă,
Nu ședé pánă la tómnă.

XIII.

Fetiță din doi părinți,
Ce cugeți de te măriți?
De-ai șci cum e maritată,
Ai ședé la mătă fată
Ș-ai impletí còdă albă.

XIV.

Drage mi-s copilele,
Ca și popii cărțile;
Drage-mi-s cocònele,
Ca popii icònele.

XV.

Jelui-m'aș jelui,
Jelui-m'aș codrului,
Dar codru-i cu frunța verde
Și el mie nu-mi-a crede;
Jelui-m'aș la vâlcele,
Dór ar puté crede ele:
Vâlcelele-s curgátore
Și n'or spune că me dóre!

XVI.

Câte mândre-am avut eu,
De le-ai stringe-ai face-un teu;
Vai și câte le-am lăsat,
De le-ai stringe-ai face-un sat.
De-ar fi satul din cinci căsi,
Face-ai sate v'ro cincideci.

Cronică vienesă.

(Burgteatru: Medicul onorei sale, tragedie de Calderon dela Barca, Oedipos in Colonos tragedie de Sofocle. Dșora Bărsescu. Georgette, piesă de Sardou. Geistinger. Wilhelmy. Spies.)

Teatrul dela Burg aduse ca novități de curând tragedia »Medicul onorei sale« de Calderon dela Barca »Oedipos in Colonos« prelucrat după Sofocle de directorul Wildbrandt și piesa »Georgette« de Sardou. Subiectul piesei lui Calderon e foarte curios și inrudit încătuva cu cel din »Othello.« Eroul, don Gutiere, stărue ca să-i ucidă soția, din cauză că don Enrique fratele regelui i face curte. Dênsul o consideră vinovată, deși nu are martori despre necredința ei. Onoarea sa e pătată, trebuie să ș-o spele. Cu precugetarea cea mai rece curmă dîlele frumoasei sale soții Mencia, pe care o-a iubit așa tare; însă așa ca nici o urmă nici de a desonorei ei nici de a lui să nu rămână. Așa aduce pe un medic renumit cu ochii legați în odaia Mencieii, carele apoi i taia o vênă, Mencia, acărei față asemene e învîlîtă, mōre in urma scurgerii de sînge și don Gutiere își redobîndește onoarea. Tot lucrul vine înainte regelui, însă nimene nu intrăbă de vinovăția sêu nevinovăția celei ucise, se dîce că don Gutiere ș-a revindecat bine onoarea. Ca pedepsă inse regele ordonă medicului onorei sale, ca să se căsătorească cu donna Lenor, pe care odinoră o iubise și de care s'a fost despărțit. Don Gutiere se invoeșce, inse cu condițiunea ca să fie tot ca mai nainte medicul onorei sale. Regele și donna Lenor se invoesc. Don Gutiere și Lenor se căsătoresc. Acesta este cuprinsul la Calderon; Schreivogel inse l'a prelucrat și a schimbat una și alta din trênsul. Directorul Wildbrandt a mers încă și mai departe, fără inse de a luă atăta dela poet, cât a luat Schreivogel. Don Gutiere se sinucide la Wildbrandt, după ce a lăsat ca să-i ucidă soția. Sigur, acêsta pretinde judecata nōstră, inse tocmai prin acêsta devine precauțiunea lui Gutiere la omorul Mencieii și pretensiunile Lenorei față de Gutiere ca superflue. Mai bine cred inse că e prelucrat subiectul la Schreivogel, la dênsul se termină piesa așa, că eroul, dupăce donna Lenor i respinge mîna, se sinucide.

S'a jocat foarte bine. Dșora Bărsescu ca Mencia avu mominte a la Wolter și jocă până la fine cu măestrie. Domnul Crastel fu un don Gutiere escelent in tōtă privința.

»Oedipos in Colonos«, asemenea prelucrat de Wildbrandt, avu succes foarte favoritor, deși nu chiar așa mare ca »Regele Oedipos« și între acêsta și Antigone serveșce tocmai acest Oedipos in Colonos ca un fel de legătură. Eroul esilat vine ca cerșitor orb in patria Eumenișilor in Colonos, unde după sentința oraclului o sū-și afle sfêrșitul. Theseus domnitoriul din Atena, îl ia la dênsul și câștigă prin acêsta pentru acest stat osemintele lui Oedipos, căci după cum spusе oraclul, pămêntul in care vor fi aședate osemintele lui Oedipos va fi invingător pe viitor. Ambele partide contrare in Theba nisuesc de a câștigă pe bêtânul pe partea lor, el inse blastemă pe ambele și pașeșce pe ultimul drum. Numai Theseus vede sfêrșitul seu, despre care apoi se anunță intr'un mod inflorător.

Scenele finale făcură efect mare, precând scenele prime și blăstemurile mișcară puțin. Domnul Robert jocă pe Oedipos cu succes mare. Dșora Bărsescu fu o

Antigone clasică și publicul avu ocasiune să-i admire erăș brațele frumoșe.

Prelucrarea lui Wildbrandt in versuri jambice, chorurile transformate in jambi și între unii cetățeni in formă de dialog, se vedură erăș ca practice, cu tōte că multe partii poetice dispar.

Când se dă o nouă piesă de Sardou pe scenă, e un eveniment literar, carele interesază pe cei culți foarte. Așa dară e foarte natural, că și aici se așteptă cu curiositate prima reprezentațiune a piesei »Georgette.«

Piesa a captivat foarte și din cauză că e brillant inscenată și rolele sînt ținute de actori escelinți, se va ține mult timp pe repertor. Ea tracteză întrebarea că ore o fată cu educațiune bună și morală, acărei mamă inse n'a fost aceea, pōte să se căsătorească cu un bărbat dintr'o familie bună. Sardou respunde: »Da, decă acest bărbat e singur; nu, decă are consăngeni față de cari trebuie să aibă considerare.« Se pōte vedé, cât de slabă și puțin doctrinariă e acêsta țesă. Și acêsta e și cauza, că piesa nu a plăcut tuturor.

Georgette, pe care odinoră lipsa o aruncase in brațele pētatului, s'a căsătorit cu un peer englesesc, e ducasă și posesōra unei averi imense. Unica ei fericire e fiica sa, pe care o-a educat in un claustru liniștit. Intēmplarea aduce pe Georgette in relațiuni sociale cu o familie nobilă de principii foarte stricte, al cărei fiu cere apoi fiica Georgettei. Nimica nu ar sta in cale căsătoriei, decă un amic de odinoră al Georgettei, un consăngean al mirelui, nu ar cunoșce secretul »ducesei.« Fără de a ascultă rogările acesteia, să nu tradeze secretul, dênsul îl tradeză, fiind întrebat despre relațiunile sōcrei viitoare și urmarea naturală e că mirelui i se interdice de a mai cercetă casă Georgettei. După multe lupte cu mama sa, in fine mirele reușeșce să-i câștige invoirea la căsătorie, cu condițiunea ca Georgette să mērgă in Anglia și acolo in tot anul să o cerceteze fiica cîteva sēptemăni, dar in casa tinerei pārechi să nu se arâte de loc. Fiica intr'aceea aflând totul, vede in condițiunea mirelui o dejosire amară pentru mama ei și deōrece mirele nu voeșce să vină in conflict cu ai sēi, mirii se despărțesc. La fine poetul dă de înțeles, că amicul de odinoră al Georgettei, carele e cauza atător scene și intristări, pōte să ia dênsul fiica. Ori și cine își pōte inchipui, că un astfel de sfêrșit înșelă foarte așteptarea. Spiritul brillant al lui Sardou, care cu deosebire tradeză o artă a dialecticeii de o fineță rară, apoi incordarea și curiositatea in care scie să ne țină până la fine, i-au câștigat succes mare. Dar cugetând serios, Sardou a mistificat publicul. Cât de nenaturale sînt caracterele sale și cât de romantice faptele lor! Inse ce să faci, subiectul e interesant și asta decide.

S'a jocat bine. Dōmna Wolter ca Georgette fu acoperită de aplause, asemenea și domnul Sonnenthal și domnișōra Wesely.

In Carlteatru a debutat in decurs de douē luni dōmna Geistinger. Geniala artistă jocă atāt in operele lui Offenbach, cât și in mai multe comedii franceșe. Umorul, glumele fine, produțiunea eminentă in operele de mai sus i câștigară ca totdeuna și acuma aplause și flori.

In sala de concert ni se prezintă renumitul violinist August Wilhelmy și cîntăreța schubertiană Hermine Spies.

Domnul profesor Wilhelmy e regele virtuōșilor de astăzi pe vioră, posedē o tehnică brillintă și esericiu extraordinariu și remarcabil. Artistul e decorat.

cu mai multe ordini și fisionomia sa clasică sēmănă foarte cu cea a marelui Beethoven. Domnul Wilhelmy esecută cu virtuozitate mare concertul de Beethoven, tustrele părțile și acompaniat de orchestru, apoi Paraphrasa din Parsifal de Wagner-Wilhelmy și piesa de concert «Alla pollaca» compusă de artistul. Domnul Wilhelmy fu foarte aplaudat.

Domnișora Spies, care dete trei concerte după olaltă, e una dintre cele dintēiu cāntărețe schubertiane, după dōmna Rosa Baumgartner-Papier. Hermine Spies cāntă și în concertul extraordinar al societății amatorilor de musică în oratoriul Matheus, inse aici nu pré plăcū. S'a veđut că Spies e numai pentru cāntece și cu deosebire pentru alui Schubert și aceste intr'adevēr le cāntă cu măestrie și simțemēt!

Valeriu Rusu.

Moda.

— Viena.

Toiletele la cursurile de cai sūnt varii, acuși se pōte vedē lumea elegantă în costume englezești, acuși în catifea și după gust parisian; așa după cum e timpul frumos sēu schimbăcios. La finea unei trecute se puteau observă în lojele actionerilor dame de ale aristocrației în costume cochete de iernă, gătite din peluche și stofe grele și decorate cu blanele cele mai scumpe și mai frumoșe. Acuma, din cauza timpului frumos, se ved tot modele parisiene.

Dilele trecute purtase la cursuri frumoșă princesă Elvira de Bavaria o toiletă foarte drăgălașă, care i stetea foarte bine. Rochia din mētasă roșietică cu verste mari scoțiane eră gătītă în indoituri mari, tunica constă din o eșarpă, care, de partea stāngă eră frumos arangiată, capetele erau decorate cu ciucuri mari scoțiani. Talia scurtă eră deschisă înainte și lāsă să se vedă unu gilet roșu de catifea, de asemenea stofă și colōre erau și reversele. Pe pērul frumos blond stetea cochet o pălărie naltă roșietică de paie a la Directoir și decoratā cu tūll verstat. O umbrelă trasă cu mētasă scoțiană și asemenea eventaiu dedeau acestui costum elegant unu farmec răpitor.

Mantilele de primăveră sūnt foarte scurte și se gātesc mai numai din stofe presărate cu perle lucitōre. Din catifea brodată și postavuri asemenea se pot vedē ici și cole modele frumoșe. Jachetele āncă sūnt foarte scurte, așa că mai mult sēmănă cu taliele. În spate au de comun un capuschon, acārui mētasă școțiană corespunde cu cuptușala. Unele jachete se decorēzā și cu șinori și cu pasementarii de mētasă. O damă elegantă-la vedute totdeuna va portā o mantilă, inse precāt se pōte de ușōră, așa din stofe de perle sēu chiar și din dantele fine. Acuma cānd sōrele luceșce așa călduț, se pōrtā capote drăgălașe gătite din dantele, tūll, illusion sēu stofă de perle. Pălăriile albe sēu negre de dantele se decorēzā cu stofe fantastice în colorile abricot, heliotrop, caffèe sēu auriu. Aranjamentele de panglice sūnt nalte și printre ele se observă fluturi și alte insecte de jet și chenilie.

Forțe elegante sūnt capotele gătite din tūll heliotrop și decorate înainte cu tufuri de pene și aranjamente de dantele presărate cu perle. Modelele parisiene de paie sūnt nalte, rēdicate de o parte sēu de ambele sēu numai indērēpt. Forțe plăcut e fasonul directoir, péna din paie fine, ér cāpățina din cevaș mai dure. Ca decorațiune servesc mașne și rosete de panglice, precum și pene. Flori asemenea servesc ca decorațiune, așa garnituri de hiacinte, viorele și alte flori de primăveră. Multe fasones sūnt acoperite numai cu tūll fin printre acārui aranjamente apoi se

ved flori și agrafe. Un model ce-l veđui în atelierul madamei Galimberty, eră sus și gătīt din paie verđii, departe eră cevaș rēdicat și decorat cu catifea verde. Pe cāpățina de paie cevaș mai dure se vedeau aranjamente din tūll fin verđiu și departe o garnitură frumoșă de crocus și erbă. Fabricațiunile și fasonele palăriilor peste tot sūnt foarte varii, aici dā gustul ton și fiecare damă își va alege acel fason, carele i șede bine.

Umbrelele mai noue au o formă plană și sūnt trase cu dantele și acoperite de brodării. Pentru promenadā sūnt foarte plăcute cele verstate și în colorii intunecate cu mănunchiuri de os de elefant și decorate acolo cu rosete de panglice de rips. Ca totdeuna și acuma umbrelele chineze vor fi portate.

Eventaiiele mai noue de promenadā sūnt gătite din lemn fin chinezesc, ornate cu scene din lumea paserilor sēu cu deosebitē inscripțiuni și arabescuri. Scutul mai nou e cel în forma florilor de nu-me uitā agrafe, brucelete, ace de per, tōte acește au forma acestor floricele frumoșe.

Frisura perului asemenea e tot naltă, modelele lui Ardeliano sūnt insē cevaș jōse și decorate cu ace aurii și arginții.

Manușile moderne sūnt tot cele din piele suedicā, precum și cele de mētasă. Parfumul sesonului e mirosul dulce al Marechal Nielului și a viorelelor de Jarma.

Stella.

Bonbone.

X... se duce să cumpere un cal. Vēndētorul i spune că calul ce are de vēndare este foarte iute și are o gōnă ne mai pomenitā.

— Pré bine, respunse X... Tocmai un astfel de cal voesc și eu să cumpēr.

— Dar nu ve temeți de vr'un accident?

— Nu... ș-apoi, voi să-l cumpēr pentru trāsura sōcrei mele.

*

Doce vēduve vorbesc împreună despre mōrtea soțului lor.

— Nu voi uitā nici odată, đice una din ale, data mōrții sale. Ce lovitură, îngrozitōre, ce pahar amar pentru mine.

— Și de cānd a murit? intrēbā cea-l-altă.

— Sūnt acum doi sēu trei ani.

*

O funcțiune nimeritā.

Un biet nenorocit se presintā la directorul unei companii financiare pentru a cere un loc.

— Ce scii să faci? il intrēbā directorul.

Nerespundēnd, directorele urmēzā:

— Dar, respunde-mi!

— Sūnt surd, dle, respunse în cele din urmă solicitatorul cu témă.

— Cum? surd? De minune! Vei avē chiar de ađi funcțiune la mime, biuroul reclamațiunilor.

*

Intr'o școlā d'agriculturā.

Un elev este intrēbat:

— Cum se pōte ținē în totdeuna prospētā carnea de berbec!

Elevul respunde:

— Neomorind berbecul.

*

Mama: Nu me pot invoi, fiica mea, să-ți dai portretul locotenentului. După părerea mea, asta nu s'ar cădē de fel. Inse decā totuș vei face-o, nu este iertat să șciū și eu.

*

LITERATURĂ ȘI ARTE.

Dna Veronica Miclo a publicat la București, în editura librăriei Heimann, un frumos volum, care cuprinde poeziile cunoscutei poete. Volumul intitulat »Poesii« are multe pagini dragălașe, cari vor fi cetite cu plăcere de inimele tinere, căci poeta cântă impresiuni și sentimente de iubire! Prețul trei lei.

O revistă nouă. La București a apărut o nouă revistă literară. Ea se numește »Lupta Literară« și va apăre în fiecare sâmbătă. Director dl Barbu Ștefanescu dela Vrancea. Salutăm cu bucurie această întreprindere literară serioasă și dorim ca lumea bucureșcenă și în general cea din România, care nu cetește decât politică, să spriginască intențiunea dlui Barbu Ștefanescu și a soților sei A. Vlahuța și Const. Mille. Cuprinsul numerului prin este următorul: O familie de poeți de Barbu Ștefanescu de la Vrancea, Mamei (poesie) de A. Vlahuța, din poveștile Unchiașului sfătos de P. Ispirescu. Treza rima și Oh! mie-e somn (poesii) de Const. Mille, Din cultura noastră de Fra Barbaro, Finis (poesie) de O. Carp.

Carmen Sylva franțuzeșce. Dl F. Salles a tradus în franțozește novelele Carmen Sylvei. Culegerea va apăre în curând la Paris.

Reviste. *Convorbirile Literare* dela 1 aprilie publică o satiră de dl Iacob Negruzzi, o novelă (Conu Alecu Zăgănescu) de dl Duiliu Zamfirescu, poezii (Dile de toamnă și Măriei) de dl I. N. Roman și continuarea romanului Don »Quijote« tradus de dl S. J. Văigolici. Ca știință ni se ofere începutul unui studiu de dl Al. Papadopol-Calimah, intitulat »Desrobirea țăranilor în Moldova.« — *Romaenische Revue* a dlui dr Corneliu Diaconovich ne dă ca literatură un studiu asupra cronicarului rus Nestor de dl Simeon Manguica; o poveste populară de M. Hârșu; poezii de Bolintinean și Eminescu, prima tradusă de Spuller, a doua de Mite Kremnitz. În fruntea broșurei găsim portretul și biografia episcopului Popasu. Restul e politică. Aflăm, că publicul nu spriginește nici această revistă. Dar ce spriginește publicul nostru? Diarele politice — străine.

Diaristic. *Invetătorul pentru toți* se numește o fôie de săptămână apărută la București; această fôie își propune d'a face pe cetitori să nvețe limba germană fără profesor. — *George Lazar* este titlul unei reviste pentru educațiune și instrucțiune, care a început să iasă la Bêrlad, redactată de un comitet de profesori: va eși odată pe lună.

Jocuri de cărți. Cetim în »Românul.« Ministerul de finance a comandat simpaticului nostru pictor G. D. Mirea desemnuri pentru cărțile de joc. Aceste desemnuri, după cum spune »Națiunea« sânt gata și date spre imprimare atelierului grafic Socec & Teclu. D. Mirea fiind mai presus de ori-ce laudă, ne mărginim a spune cea ce reprezintă fie-care desemn; rigii, tipuri istorice: damele sânt împodobite cu costume luate de pe frescurile din bisericile vechi românești; ér valetii înfățișeză căpitani, hatmani, bani români cu cuirase, zale și blăni.

TEATRU ȘI MUSICĂ.

Sciri teatrale și musicale. Dl V. A. Urechia, actual membru onorific în comitetul teatrelor din București, este confirmat în această funcțiune pe patru ani. — Dl Iulian va jucă duminică întâia-ôră pe scena Teatrului Național din București, în opereta »Boccaccio«.

Teatrul Național din București. Săptămăna trecută s'a continuat beneficiile, jucându-se Boccaccio,

Hagi-Bino, Mascotta, Procesul advocaților, Mórtea civilă, Neguțătorul din Veneția, Procesul Veauradioux, Să ne despărțim. Bêtrănul artist Millo, neputând jucă în Teatrul Național, s'a refugiat în teatrul Dacia, unde a represintat de curând piesele: Lipitorile satelor, Lista frunțașilor și Musa dela Burdujeni, cari nu sau, jucat de vr'o douzeci de ani la București.

Teatrul din Iași, serie »Românul,« e mai fericit decât cel din București în privința pieselor originale. »Liberalul« ne spune, că în curând se va jucă acolo o comedie »Tutorul«, în 2 acte și un tabel, datorită penei dnei Matilda Cugler-Poni. Cetitorii »Familiei« cunose piesa dnei Matilda Cugler-Poni, căci aceea s'a publicat înteu în fôia noastră. Incât pentru afirmațiunea, că teatrul din Iași ar fi mai norocos în privința pieselor originale decât cel din București, observăm, că după cum știe și »Românul,« teatrului din București i s'au prezentat mai multe piese originale și că comitetul a și anunțat doue la începutul stagiunii ce se înceheie acuma. Norocirea teatrului din Iași consistă dară numai în aceea, că decă i se prezintă piese originale, grăbeșce a le represintă, pe când cel din București uită că pe frontispiciul seu stau cuvintele »Teatrul Național.«

Concert în Izvin. Corul vocal al plugarilor români gr. or. din comuna Izvin, lângă Timișôra, a dat acolo în duminica Tomii un concert frumos. Acesta s'a deschis de cătră invetătorul Ioan Mateica, prin o cuvântare de intimpinare; apoi s'a eseculat următorea programă: Devisa corului »Cântarea ne însufleteșce«, cor băbătesc; »Jună de români sânt,« cor băbătesc; »Hora Sinaei« cor micst; »Junimea parisiană,« cor băbătesc și »Luntrașul« cor micst. Elevul Avram Popovici a declamat poesia »Mai nainte și acum,« de Julian Grozescu. În sfêrșit s'a jucat piesa »Cinêl-Cinêl« de V. Alesandri. A urmat apoi jocul, început cu »Călușerul și Bătuta« sub conducerea vêtavului Florea Negru.

Concert în Varadia. Corul vocal al plugarilor români din Mercina a arangiat de curând un concert în Varadia. Programa acestui concert a fost următorea: Cântec de primăveră. Cântec vênătoresc, de Vorobchievici. Cântec bachanal. Sêrmanii second-tenoriști, cântec comic de W. E. Nessler, esecutate tôte de corul vocal. Apoi a urmat: »Germanii în Africa«, glumă dramatică cu cântece în doue acte de S. Wenzel, tradusă de Cornel Strimbeiu. Persônele: Alesandru Lupșesca, Ioan Pauț, David Sculiciu, David Sava, Ioan Golea, Vasiliu Goleț, Nestor Miocu, Vasiliu Lupșesca. Concertul a reușit fôrte bine; zelul dirigintelui corului, Nestor Mioc, merită recunoșciută și laudă!

Producțiune musicală în Mănăsturul-ungureso. Câțiva elevi ai seminarului Andreian din Sibiiu au dat în duminica Tomii o producțiune musicală în școla gr. or. din Mănăsturul-ungureso. Programa a fost acêsta: Cuvânt de deschidere, rostit de dl paroc din localitate, Iosif Condor; »Serenadă« de G. Dima; »Sentinela română« de V. Alesandri, declamată de D. Muntean; »Pe pământul turcului« poemă de G. Coșbuc, declamată de N. Teutelecan; »Mugur, mugurel« cântec solo, cântat de N. Fodorean; »Uite mamă colo'n sat« cor; »Soldan vitêzul« cântecel de V. Alesandri, jucat de Ioan Brat; »Polipul unchiului« piesă; »Corôna cufundată« cor. Apoi a urmat joc, care s'a început cu Călușerul și a ținut până dimineța la 5 ore.

Piesă musicală nouă. Dl Ioan Ivanovici, cunoscutul autor al respânditului vals »Valurile Dunării« șeful muzicei regimentului 6 de linie în garnisonă la Galați, a scos la lumină un nou vals românesc pentru pian. Titlul acestuia este »Dina munților« și e dedicat damelor române. Se pôte comandă prin magazinele musicale

CE E NOU?

Știri personale. *Maj. Sa regina* la Mehadia a început să învețe românește și chiar la excursiunile sale duce cu sine gramatica și vocabularul limbei române. — *Archiduc le Albrecht* are să sosescă duminică la Oradea-mare, ca să viziteze trupele de aici. — *Dl Vasile Maniu* s'a numit avocat al comitatului pensiunilor în București. — *Dl Botușan*, c. r. adjunct la perceptoria de căpitanat din Cernăuți a fost numit secretar districtual de căpitanatul din Suceva.

Hymen. *Dl Vasile Moldovan*, proprietar în Turda, s'a cununat cu dra Maria Almășan din Sas-Alma. — *Dl Romul Pop*, candidat de preot în archidieceasa Sibiu, acuma învățător la școala capitală din Poiana, s'a logodit cu dra Ana Opris, fiica dlui Nicolae Opris, paroc gr. or. în Gârbova. — *Dl Alesandru Sima*, teolog absolut, la 25 aprilie s'a cununat cu dra Regina Deleiu, fiica dlui Daniil Deleiu, notar în Periceul-Silvaniei. — *Dl Nic. cav. de Cosmița* s'a cununat în Frankfurt pe Main cu dra Elisa Heberle, fiica bancherului de acolo.

Regele și regina României la Mehadia au sosit în 27 aprilie la 5 ore după amieză. La gară au fost așteptați de cătră Maj. Sa împărătesa-regina Elisabeta și de cătră represintanții autorităților locale și de baronul Nopcea, marele maestru al casei împărătești. Regele Carol purta uniformă de general austriac, regina Elisabeta avea o toaletă sură de călătorie. Intimpinarea suveranilor a fost căldurosă. Nu peste mult toți s'au intrunit la un prânz în apartamentele împărătești. Înaltii oșpeți au făcut mai multe excursiuni prin ținutul romantic și regina română a ramas încântată de cele vădute. Părechia regescă română a plecat a doua zi. Împărătesa-regina Elisabeta promis a le rentorțe visita în curând la Sinaia. Aceasta se va întâmpla încă în luna acesta, căci Maj. Sa are să stea la Mehadia numai până la 15 l. c. și de-acolo va merge de-adreptul la Sinaia.

Regele și regina Serbiei. În sinul familiei regale sârbești este o adancă nențelegere și un divorț este în perspectivă. Diarele au anunțat acesta încă un, dar atunci s'a demințit; acum se repetază. Causa nențelegerii se dice. că e slăbiciunea fizică a moștenitorului de tron; regele se teme, că fiul seu va muri și neavând alți copii, nu va avé următor direct, deci vré să se însore de nou. Ministrul Garaschanin s'a retras fiind că se împotriviă la divorțul regelui. Din alta parte se dice, că motivul divorțului ar fi politica. Regina inclină spre politica rusescă, pe când regele aderă la cea austro-ungară. Regina a cautat să provoce abdicarea regelui în favorea fiului seu, rămânând dânsa ca regentă. De ocamdată plecarea reginei din Belgrad este hotărâtă. A fost mai înteu vorba ca dânsa să se așede într'o villă din pregiurul Fiumei, pe urmă se hotărise să mērgă la Crimea. acum este vorba să se ducă la București la sora ei dna Grigore Ghica. Din București regina Nathalia și principele moștenitor vor plecă la Odessa și apoi la băile de mare din Crimea. Regele Milan ceruse ca regina și principele moștenitor să se ducă la Abazzia, inse regina a refusat categoric.

Asociațiunea națională din Arad a ținut adunarea sa generală în 26 aprilie sub presidența Pré SSale părintelui episcop diecesan Ioan Mețian, care cu totă dreptatea se pôte numi regenerator al diecesei sale. Asociațiunea în anii din urmă n'a putut să desvólte activitate, neavând la dispoziție capitalul trebuincios. Acuma s'a constatat cu bucurie, că fondul Asociațiunii s'a urcat la 2000 fl. S'a și decis ca să se începă acordarea stipendiilor; statorirea și împărțirea lor s'a concrețit direcțiunii, Tot cu ocaziunea

acesta s'a constatat și necesitatea d'a modifică statutele și s'a decis ca până la viitorea adunare generală direcțiunea să facă proiectele. Membrii direcțiunii s'a reales, totodată s'a rogat și Il. Sa dl episcop Mețian să stea și n'viitor în fruntea acestei instituțiuni culturale, dându-i ajutorul moral de mare importanță. Demnul Prelat a și promis!

Fondul preotesco din Arad. Unul din aședemintele create de Pr. SSa părintele episcop Ioan Mețian al Aradului, este și fondul preotesco diecesan. Acest fond s'a înființat înainte cu 40 ani, când Il. Sa își ocupă scaunul. La finele anului 1886 fondul acesta a ajuns a fi mai mare de 100 de mii florini; cu tôte că în acei 40 ani s'au împărțit ca ajutóre la preoți, văduve și orfani suma de aproape 18 mii florini. Adunarea ținută la 23 aprilie a constatat cu cea mai mare plăcere acesta și a votat meritata mulțămită Prelatului, care și prin intemeierea acestui fond a sevērșit un act ce-i atrage stima generală.

Știri militare. Cu prilegiul avansamentului de Maiu în armată au fost înaintați la infanterie: la rangul de major: căpitanul de cl. I. din regimentul de infanterie 51 Albert Drăgan, transferat în acelaș timp la reg. 12 de inf.; la rangul de căpitan cl. I. capitani cl. II. Andreiu Chilian din reg. 12 de inf., căpitanul de cl. II. Ión Jovescu dela regimentul 83 inf. și căpitanul de cl. II. Georga Cocian dela reg. 16 de inf.; era căpitanul cl. I Florian Domide dela reg. 62 inf. a fost transferat la reg. 63 inf.; la rangul de căpitan cl. II. au fost înaintați locotenenții: Pavel Duralia reg. 99 inf. Iosif Maciaga, reg. 57 inf. Andreiu Hangan reg. 63 inf.; Ioan Humița reg. 51 inf. supracomplet și atașat institutului militar din Viena; George Boldea reg. 64 inf.; Stoian Paic reg. 25 inf.; Ciriă Băcillă reg. 50 inf.; Basiliu Literat reg. 2 inf. Nicolae Dragomir reg. 64 inf. și George Popovici reg. 62 inf.; la rangul de locotenenți au fost înaintați sublocotenenții: Iosif Martin reg. 11 inf.; Iosif Biscan supracomplet în reg. 23 de inf. și atașat institutului geografic militar din Viena; Eugen Poșca reg. 31 inf.; George Cocian reg. 16 inf.; Dionisiu Florian reg. 50 inf.; Sabin Hodoș reg. 50 inf. Alexandru Pop, până acum sublocotenent, a fost numit locotenent în rezervă în semibrigada Nr. 21 de infanterie; ér Sofroniu Comșa, medic civil. medic superior în rezervă la honveđi; la rangul de sublocotenent au fost înaintați cadeții: Mihail Ciobanu reg. 2 inf.; Teodat Cerneuțen reg. 31 inf. Teodor Bistrieanu reg. 43 inf.; Alexandru Cioban, supracomplet în reg. 25 de inf. și atașat batalionului 3 de infanterie bosniac. La vênători a fost înaintat la rangul de căpitan cl. II. locot. Ioan Poplăceanu 28 bat. La artileria a fost înaintat la rangul de căpitan cl. II. locotenentul Ilie Penza din bateria 1 a regimentului 7 de artileria; la rangul de locotenent, sublocotenentul Ioan Muica din reg. 12 de artileria fiind împărțit la comitetul tehnic administrativ militar din Viena. Căpitani comptabili cl. II au fost numiți: locotenentul comptabil Grigorie Sălvan din reg. 11 de ulani și locotenentul comptabil Mihail Mihailas din reg. 54 inf. T. Bistrieanu, cadet suplent de oficier la regimentul de infanterie caransebeșian. s'a înaintat la rangul de locotenente ces. reg. la acelaș regiment.

Mișcări de alegere. Dieta se va încheiă la sfērșitul lunei curente, apoi numai decât se va convocă dieta viitóre. Alegerile se vor face în a doua jumătate a lunei iunie. Câteva candidări se anunță și dintre români, aceste inse de sigur nu sânt încă puse hotărît. Partida națională română ș-a ales represintanții prin tôte părțile, pentru conferința generală din Sibiu, care se intruneșce ađi la 7 maiu n.

Bănci. *Transilvania*, bancă generală de assignațiune mutuală în Sibiu, a ținut adunarea sa gene-

rală la 24 aprilie. Escedentul de 865 fl 18 cr., s'a pus la fondul de rezervă. — *Ariesana*, noul institut de credit și economii, înființat la Turda, s'a ținut la 24 aprilie adunarea generală constituantă, constatându-se cu bucurie, că întregul capital e asigurat.

Catedrala mitropolitană din Iași s'a inaugurat joi la St. George cu pompă mare, asistând însuși regele cu suită mare. Din incidentul aceste, frații Șaraga librari din Iași au luat inițiativa de a bate o medalie comemorativă de bronz aurită în greutate de 12 grame; pe o parte a medaliei este efigia catedralei Mitropolitiei, ér pe de alta inscripțiunea: începută la 1833 de mitrop. Veniamin Costache, inaugurată la 23 Aprilie 1887 de mitrop. Iosif Naniescu în domnia Regelui Carol I. Medaliiile sânt bătute în străinătate și foarte bine executate.

Petrecere. La Sibiu junimea română a anunțat pe 4 maiu n. o petrecere cu dans în sala otelului »Impăratul roman«: vinitul curat a fost destinat pentru cumpărarea de premii pe sâma elevilor dela școala primară a Reuniunii femeilor române de acolo.

Reuniunea femeilor române din Arad și provincie. Consistorul eparchial aradan intrunit vineri după pași în ședință plenară a aprobat regulamentul, subșternut de comitetul provisor al »Reuniunii femeilor române din Arad și provincie«, prin care se normeză raportul dintre reuniune și biserică.

Șolri sourto. Mapa țărilor ținătoare de coróna Ungariei editată la Cluș de Eugen Bordeaux și oprită la 1883 și 1884, s'a oprit acuma de nou. **Al doile congres medical român** se va ține estimp la Iași, în zilele de 21, 22 și 23 maiu v. **Pentru statua lui Davila** s'a adunat până acuma 9288 lei.

Ghicitóre de șac.

de
Marióra Popovici-Cornea.

ti,	prin	lu-	ra	de	ste-	re	a	ge-
sa-	tia-	un-	tre	to-	me-	mer-	le	pep-
ti	ge-	sa-	pin,	re	o	ta-	ti	si
in	te	sia-	si	lu-	si	si	tul	ca-
mer-	ge-	sus-	o	lin.	re	im-	do-	ne-
mi-	ce	nut	tio	un	un	un	lo-	me-
mer-	de	te	dor	sa-	bra-	si	gri	rul
du-	tri-	de	tri-	De	u,	ri,	u,	to-
Un-	mi-	va	I	Un-	I	ri;	gre-	no-

Se pôte deslegá după promenada calului.

Terminul de deslegare e 20 maiu. Ca totdeauna și de astă-dată se va sorti o carte între deslegători.

Deslegarea ghicitórei de semne din nr. 6:

Obosit-am de durere,
De viétă-s săturat;
Véd că tôte-s o părere,
Totul a degenerat.

Écă dar că tómnă vine,
Dela ea n'am ce s'aștept;
Vină érna dar mai bine,
Să'ncețeze al meu pept.

Z. Antinescu.

Deslegare bună primirăm dela dómnele și domnișórele: Emilia Anderco n. Roman, Victoria Em. Doctor, Valeria Popescu n. Pop, Maria Bratta, Eufemia Popescu.

Premiul l'a dobândit dra Maria Bratta.

Poșta Redacțiunii.

Mustvarea de conștiință. Incercare primitivă, în care nu găsim nici simbure, nici formă, nici limbă.

Blas. Se va publică.

Călindarul săptămânei.

Țiua sêpt.	Călindarul vechiu	Călind nou
Duminea 4 a Staban.	Ev dela Ioan capu 5.	glasu 3, a invierii 4.
Duminea 26	M. Vas.	8. Juvenal
Luni 27	Simeon frat. D-lui	9. Grigorie
Mart 28	Ap. Iason	10. Victorina
Mercuri 29	SS. 9. Mart Chișca	11. Adolf
Joi 30	Ap. Iacob.	12. Păpăratiu
Vineri 31	Prof. Ieremie	13. Servatiu
Sâmbătă 32	Atanasie	14. Bonifaciu

Avi!

Rugăm pe dnii abonați, cari încă nu ș-au plătit abonamentul, să bineovescă a-l respunde, căci numai cu abonamente plătite regulat înainte putem să sustinem ființa și să facem îmbunătățiri.

Abonații din România pot să trimită abonamentul în bilete ipotecare și în marce postale.

Favoruri pentru abonați. Abonații noștri își pot comandă la noi următoarele scrieri de Iosif Vulcan, cu prețuri foarte reduse: »Ranele Națiunii,» roman în 3 tomuri, în loc de 3 fl. cu 1 fl.; »Novele,» tomul III. în loc de 1 fl. cu 50 cr.; »Mirésă pentru mirésă,» comedie în 3 acte, în loc de 1 fl., cu 25 cr.; »Lira mea» poesii noue, edițiune poporală, în loc de 1 fl. 60 cr.; »Dela sate» novele și schițe, în loc de 70 cr. cu 40 cr.; »De unde nu este rentórcere,» roman de Adrien Gabrielly, tradus de Tit Bud, în loc de 1 fl. cu 25 cr. Tóte aceste scrieri, 8 tomuri, comandate de odată, costă 2 fl.

Asemene se ofere și portretul dlui Ioan Brătian. în loc de 1 fl., cu 25 cr.; portretul reginei României în costum național, în edițiune de lucș 25 cr., în edițiune poporală 10 cr.

Oa dar pentru dame recomandăm »Lira mea,» poesii noue de Iosif Vulcan, un volum. 15 côle, edițiune de lucș 3 fl.

Din scrierile: Selavul Amurului, Poesii, Panteonul Român, Tanda-Manda, Cavalerii Noptii nu mai avem nici un esemplar.

Proprietar, redactor respundător și editor: **IOSIF VULCAN.**

Cu tipariul lui Otto Hügel în Oradea-mare.